

хвъркатъ — — Косата срѣбрѣй! а радостъ! Радостта е далечъ. Тя бѣга! — — Кога ще се живѣй! Наоколо е тѣй самотно! — Самотно!

Б о р ъ о. — Засѣгнатъ. Налѣй и менъ чашка конякъ, Жельо!

Дваматъ се чукатъ.

Ж е л ъ о. — А ето: една чашка — и въ жилитѣ стане по топло. Душата се поотпустне —

Й о в к а. — Но защо Жельо? — Нѣма ли друго срѣдство за забрава? — Това убива!

Ж е л ъ о — Напримѣръ? —

Й о в к а. — Труда.

Ж е л ъ о. — Труда? — А ето го. Сочи на Боря. За това като се труди деноношно — утрѣ пристава ще дойде да му вдигне парцалитѣ? — Едно нѣщо както го подкарашъ. Въздъхва. Е-х-х-х! Боли, боли! Сочи сърдцето си. Разгърнете ей тукъ — разгърнете и ако всичко личи — ще потрѣпните. Запѣва. А въ душе моей темно!

М а р а. — Прочувствено. И на тебъ, и менъ — на всички е въ душитѣ темно!

Ж е л ъ о. — А когато и мразъ повѣва тамъ! — И когато виждашъ, че младенитѣ хвъркнаха безвъзвратно!

Мълчание.

М а р а. — Безвъзвратно! Каква ужасна дума! Ходи изъ стаята. Да станешъ неспособенъ за смѣхъ; да не чувствашъ топлия пролѣтенъ лжчъ! Колко тѣжно е кога виждашъ хора, безучастни на слънцето що грѣе, на птичкитѣ що чуруликать — — защото тѣ сж сломени; защото живота, що ги заобикаля имъ е отнелъ всѣка радостъ!

Ж е л ъ о. — Какъ хубаво го каза, Мара. Ела се чукни съ мене!

М а р а. — Отива и изпива чашка конякъ.

Мълчание.

М а р а. — Подадена на мисли. Колцина сж тия, за които птичкитѣ пѣятъ радостно! Колко сж тѣзи, за които небесата сж засмѣни! — Жельо, ний сме легионъ! — И когато ми доде това на умъ — нѣщо ми закжсва гжрдитѣ.